Met de hemel van het westen

met de hemel van china de eerste magier

met de hemellichaam monk

met de Hemel door de donkeren nachten heen lopen en elke apparaat die mij schokken geeft injecteer ik me tegen

Ik ga met mijn vriend ik slaap en mij verteld wat hij ziet

hypnose slaap of (epilepsie)   slaap

en dan moet je nog met mijn praten

ik dacht echt ik kan deze gif van gekkenhuis niet meer overwinnen

maar het gif is zwaar en stijgt af en toe naar mijn hoofd en en valt zwaar weer naar benen

maar ik merk dat die gif ook geestelijk is

als je stoffelijke leven
geestelijke kan beleven dat behoord bij je stof leven

geest en stof behoren bij elkaar

Er is nog heel veel te leren

ze maken me niet dood

maar geven net zo veel gif dat je eindelijk niet aan kan en kan omvallen

het is je gevoel die door werk en alles verwerkt zelf als ik niks doe mijn gevoel praat gewoon door

Waarachtig, ik ben in mijn cel, in de duisternis. Toen ik mijn
hoofd voelde werd ik heel gelukkig. Ook mijn armen en beenen
waren in mijn bezit, ik was dus niet verongelukt, ook niet gestorven,
dat had ik door de meesters beleefd. Dat ondier was een
schijngestalte, doch de werkelijkheid daarvan had ik gevoeld.
Nu hoorde ik mijn eigen hart kloppen en voelde mijn bewustzijn
terugkeeren. Van blijdschap rolden mij de tranen over de
wangen. Hoe gelukkig was ik, dat het normale bewustzijn nog
in mij was. Door mijn blijdschap en tranen ontspande mijn
lichaam en ik kon weer wat ruimer ademhalen.
Toen wilde ik weten, of ik nog steeds op mijn rustbed lag. Neen,
mijn rustbed voelde ik niet, mijn handen betastten den grond.
Was ik wel in mijn cel? Dit moest ik weten, of ik kreeg geen
rust. Hierop volgde een rondgang door deze duisternis. Ik kroop
van links naar rechts, naar het midden en ging ook daar weer
uit. Ik zag alleen in een diepe duisternis en nog steeds had ik
mijn rustbed niet gevonden. Doch iets was mij duidelijk, ik was
bezig te zoeken en mijn denken was normaal. Het gevoel dat in
mij was, behoorde tot het normale bewustzijn. Ik rustte wat uit
en begon daarna opnieuw te zoeken. Mijn lichaam was door dat
rondkruipen hevig vermoeid, maar toch hield ik vol, ik moest
weten waar ik was. Na lang heen en weer, links en rechts, voor
en achteruit gekropen te hebben, vond ik eindelijk mijn rustbed
terug. Met al de krachten, die nog in mij waren heesch ik mij
omhoog en zonk ineen. Daarna trad ik tegelijk buiten mijn
organisme en leefde nu in die andere wereld. **Een waarschuwend
gevoel zei mij, dat ik de werkelijkheid zou beleven.** Ik bevond
mij in een machtige ruimte, maar ik was weer heel alleen.
Toch was er eenig licht, doch dat licht verduisterde. In deze
leege ruimte ging het leven vormen aannemen en zich verdichten.
Naarmate het zich verdichtte, trad tevens de duisternis in.
Toen het heel duister was, zag ik gestalten en zelfs holen en
krotten, waarin menschen leefden. Deze menschen hadden op
aarde geleefd en waren nu astrale demonen, waarvan Dectar mij
had verteld. Toch voelde ik mij heel rustig en trad wat naderbij,
want ik wilde er meer van weten.
222
Hoe is het mogelijk, dacht ik, het zijn menschen en toch afschuwelijke
monsters. Toen ik mij op die lichamen instelde, zag ik
hun bloed en kon ook hun innerlijke leven volgen. Deze menschen
waren als duivels en zooals zelfs dieren niet konden zijn.
Tot mij kwam: „Hun leven is onbewust, zij weten van hun eigen
bestaan niets af en zijn gereed je te bespringen.”
Deze verklaring was weer van mijn leider en daarvoor was ik
heel dankbaar. Ik leefde dus in de werkelijkheid. Toen ik naar
hun doen en laten stond te kijken, begreep ik het ellendige van

hun duister leven. Wat zij deden was niet menschelijk, zelfs een dier leefde anders. Doch dat onmenschelijke hield mij gevangen en op dit oogenblik had ik mijzelf al weer vergeten. Zij voelden dat ik hen gadesloeg en stormden op mij af.

Nu had ik mijn concentratie moeten instellen en mijn kennis der magische wetten moeten gebruiken. In het bewustzijn van al deze krachten, had ik hen allen kunnen weerstaan en een open strijd aanvaarden. Doch een plotseling opkomend gevoel deed mij anders besluiten en ik nam de vlucht. Door al die holen en krotten zocht ik mij een weg, doch ik voelde, dat zij mij zouden insluiten. Onderweg botste ik ergens tegen op, zoodat mijn hoofd pijn deed. Onder mijn vlucht stelde ik mij weer op hen in, want ik wilde weten of zij mij volgden. Zij hadden mij geheel ingesloten, een nieuwe en weer andere angst overrompelde mij en ik zonk bewusteloos ineen.

Toen ik wakker werd en wilde weten waar zij waren, zag ik, dat de duisternis om mij heen was, doch een andere dan die, waarin ik was geweest. Hadden de demonen mij niet vernietigd? Waar was ik? Ik leefde weer in een duisternis. Was ik nog in die wereld? Toen ik mijn rustbed voelde, was het mij duidelijk, dat ik weer een nieuw wonder had beleefd. Wie had mij naar mijn cel gebracht? Een schrijnende pijn voelde ik in mijn hoofd. Wat ik daar had beleefd, moest tevens mijn organisme beleven. In die bewusteloosheid was ik weggebracht, het kon niet anders. Nu kreeg ik antwoord, naast mij sprak een stem en ik hoorde: „De meesters hebben u kunnen bevrijden, in hun handen loste u op, of die demonen hadden u gedood, wat het breken van het
223
koord beteekent."

Mijn leider had mij gevolgd en ik was heel gelukkig. Nu begreep ik heel veel, ook al waren er krachten, die ik nog niet kende.

In mijn hoofd was nu een leegte gekomen en mijn pijnen minderden.

Een weldadige kracht ging nu door mij heen en dit waren de krachten van het hoogere bewustzijn

ze gaan rusland aanvallen al paar jaren

maar daarna komt mensen weer tot denken

Je blijf met je geest in je lichaam en laat rood licht

licht op de geest schijnen door dat je geest in je lichaam is en en je lichaam met rood licht STEM als je de meester spreek hoef je alleen maar te luisteren

als je geest in je lichaam zit
en van je lichaam licht geniet

Tot mij zei hij: „Ik groet u, priester van Isis, gij zijt welkom in mijn huis. Ik zie, dat mijn dieren uw vrienden zijn en gij moet dit op hoogen prijs stellen; hun opvoeding heeft hun geleerd, zulks niet te doen, doch ik zie in u andere krachten, waarmede men u gezegend heeft. ***Zooals ik hoor,*** bent u **een** bijzonder begaafd priester."
De dieren liefkoosden mij en toen de Pharao dit zag, wendde hij zich tot zijn gevolg en zei tot zijn gemalin en zijn zuster: „Zie hier, een groot wonder, een jongeling en reeds priester van Isis. De Goden schonken hem de groote vleugelen en een machtig vergezicht en toch is hij nog als en kind. Gij ziet het, de dieren schenken hem hun vriendschap en gij allen weet, wat dit beteekent. Ze begroeten hem heel innig."
Dan zei de Pharao tot mij: „Gij kunt tot ons komen, priester van Isis, wanneer u wenscht, mijn huis is het uwe."
Nu namen allen plaats, een diepzinnig gesprek volgde. De Pharao en zijn gemalin dankten mij voor de geestelijke bloem, die ik hun had geschonken. Op tijd was deze opgelost, waarvan zij het wonder hadden beleefd. De Koningin vroeg om nog meer te mogen zien, waarop de Pharao ons allen uitnoodigde voor het

groote oogstfeest, dat spoedig zou worden gevierd, zoodat ik hun nog meer wonderen zou kunnen toonen, als de Goden met hen waren. Dan werden mij vragen gesteld waarvan de eerste van den **Koning luidde:**
„Volgens de meesters, priester van Isis, bent u bewust van de wonderen, die door uw *gaven* **geschieden?"**
Ik stelde mij op mijn leider in en **antwoordde:** „Indien ik de wetten niet kende, groote Pharao, lag er geestelijke blindheid in mij en zou het wonder mijn vernietiging beteekenen, of mijn **gewaad in duisternis** hullen, maar er i**s licht** en de bezieling is machtig."
Diepe stilte trad er in. De Koningin had mij kunnen volgen en vroeg: „Gij spreekt van geluk en wijsheid, priester van Isis, doch is het nacht wanneer gij al die wonderen ziet, waarvan de wetten heel diep zijn en waarvoor wij de Goden moeten danken?"
Ik was gereed en antwoordde: „Dag en nacht zijn één, **wijze**
296
Koningin, zoo ook „de dood" en ***„het leven",*** **die in die andere werelden worden gezien en wat het groeien en bloeien, het voelen en denken van al het leven is."**
„Heeft u de wonderen in vol bewustzijn kunnen waarnemen?"
„In mij kwam licht en duisternis en „de dood" zei, dat het goed was, doch „het leven" volgde ons ***beiden*** en overheerschte."
Een tijd lang werden mij geen vragen gesteld. De Pharao sprak tot den Opperpriester en vroeg: „Beste Iseués, is deze taal nieuw voor Isis?"
Mijn Vader redde zich door te zeggen: „Wij denken, groote Pharao, dat de Goden ons nieuwe wetten schenken, want deze taal is nieuw voor Isis."
De prinsen, prinsessen en de zuster van den Pharao kwamen dichterbij en luisterden belangstellend, doch de opperpriester zond mij zijn haat toe. Ik was echter geheel mijzelf, mijn leider was aanwezig. Nu vroeg de Koningin: „Priester van Isis, hoe zijn uw gevoelens, wanneer u deze wonderen door de Goden beleeft?"
„Het gevoel, dat in mij is, wijze Koningin, is het voelen en denken van het kind, dat nog niet geboren is. Er komt stilte en rust in mij. Wanneer mijn één-zijn volkomen is beleef ik de wonderen."
Allen verloren den vasten grond onder hun voeten en zweefden met mij in de ruimte. Mijn Vader dacht het licht in mij te moeten verduisteren en zei: „Kunt gij uw gevoelens verklaren, zoodat wij de aarde voelen en hetgeen ons toebehoort, maar toch daar zijn en de Goden kunnen volgen?"
Allen keken naar mij, mijn Vader scheen zeer verheugd over zijn vraag te zijn en zijn gedachten waren „geef antwoord, jongeling."
Dectar beefde, doch ik stelde hem gerust, toen ik antwoordde: „Groote meester, Vader van Isis, indien ik u zeg, dat er hier duisternis heerscht, terwijl toch de zon schijnt, dat hier **de** Goden leven en mij met de wetten verbinden, kunt u dit dan aanvaarden?"
Hij dacht na en zei: „Is dat de verklaring van hetgeen ik vroeg?"

Ik was gereed en antwoordde: „Is het voor u mogelijk, uw ge297
voelens en concentraties in te stellen? Weet u dan, dat het
„ veraf ”-zijn, het „dichtbij”-zijn is? Dat gij u zelf moet verliezen,
wilt u de wetten leeren kennen en beleven? Was het u mogelijk,
toen u in uw moeder sliep en het groeiingsproces zich voltrok,
haar voor ongeluk te waarschuwen? Wanneer in ons het gevoel
is, wat zeggen dan woorden, wat zijn zinnen en wat is een taal?
Waarom te vragen, als het antwoord uw eigen leven uitmaakt?
Waarom te zoeken naar warmte en naar wijsheid, als het eeuwige
leven u gegeven is?”

jomanda zei

haar helpers in 100den

opereren op tafels

en ze zei hoe ga je rood licht uitleggen ik moet het wel verstoffelijken

ze heeft een gaven en die is gratis vraagt geen geld over

jomanda intro music

Ga in je zelf

en maak de liefde in je los

et groeien en bloeien, het voelen
en denken van al het leven is."
„Heeft u de wonderen in vol bewustzijn kunnen waarnemen?"
„In mij kwam licht en duisternis en „de dood" zei, dat het goed was, doch „het leven" volgde ons ***beiden*** en overheerschte."
Een tijd lang werden mij geen vragen gesteld. De Pharao sprak tot den Opperpriester en vroeg: „Beste Iseués, is deze taal nieuw voor Isis?"
Mijn Vader redde zich door te zeggen: „Wij denken, groote Pharao, dat de Goden ons nieuwe wetten schenken, want deze taal is nieuw voor Isis."
De prinsen, prinsessen en de zuster van den Pharao kwamen dichterbij en luisterden belangstellend, doch de opperpriester zond mij zijn haat toe. Ik was echter geheel mijzelf, mijn leider was aanwezig. Nu vroeg de Koningin: „Priester van Isis, hoe zijn uw gevoelens, wanneer u deze wonderen door de Goden bel.

als je iemand hun pols vast houd \\\
slecht is iedereen geweest maar heb ook goed gedaan je ben vergeven maar dat beslis ik niet maar je ben vergeven

ik geef mijn disciples hersens voeden

muziek up
denk gaat om denken up,up,up

Zwarte lange geest met witte hersens ultra VU Bruin kleed diamant in oor
blauwe witte magnetic fundament kan ook in goud gedrukt fundament zien

die puur witte hersens leren kennen

ben wel geschrokken van isis gif en jomanda
dat je in coma kan raken